

NestingPlay játékmegsegítések

Boribon, hogy vagy?

Sok gyereknek nehéz kifejeznie magát, főleg 2-3 évesen, de akár az óvodáskor végén is kihívást jelenthet. Ez a játék számukra egyszerre nagyon jó, de nagyon nehéz is lehet.

Mi történt Boribonnal?

Ha egy gyerek nem tudja elkezdni a mesét...

Elég, ha mond egy mondatot a képről. *“Mit látsz rajta?”* A felnőtt, vagy a másik gyerek pedig folytatja. Utána válassza ki, amelyik nagyon tetszik neki.

De mi van, ha nem tudja folytatni sem a mesét?

Ajánlatok fel neki két lehetőséget a mese folytatásaként, kiválaszthatja, hogy melyik tetszik neki jobban.

Vagy mondjon a képről egy mondatot, és ti azzal a mondattal folytassátok a mesét. Meg is kérdezhetitek, hogy tetszik-e neki így.

Mi történt ma veled?

Mi van, ha a gyerek nem tud mesélni a napjáról magától a kártyák segítségével sem?

Mindenképp válassza ki a képeket, ti pedig segítsétek őt kérdésekkel. De hogyan és mit kérdezzetek?

A kártyákról is kérdezhettek:

“Szerinted ez a kártya jó vagy rossz? Tetszik neked? Vidám, vagy szomorú?”

Nem fontos, hogy ő is úgy értelmezze a kártyát, ahogy a kártyára van írva. És nem is muszáj érzelmet társítania hozzá.

Lehet olyat is, hogy amit kiválaszt, arról a felnőtt mond valamit, ami nagyon nem az, ami a képen van. (A humor sokszor segít!) Aztán kérdezzétek meg, hogy *“Jól mondtam?”*

Vagy kérdezhettek a napjáról, és ahhoz választhat kártyát.

“Mi volt a legviccesebb? Mi volt a legjobb? Mit játszottál ma?”

Utána pedig kérdezhettek a képekhez kapcsolódóan:

“Mi volt a legfinomabb ma?”

“Milyen volt az íze?”

Próbáljatok meg nem eldöntendő kérdéseket feltenni.

Az is tud segíteni, ha a szülő is mesél a napjáról. *“Egyet mondok én, egyet te.”*

Memóriajáték

Sok gyereknek okoz nehézséget megjegyezni, hol voltak az azonos lapok. Nekik nem nagyon lesz sikerélményük, sosem fognak ők győzni.

Így segíthettek nekik:

Mielőtt lefordítjátok a lapokat, képpel felfelé néhány másodpercig nézhessék végig a gyerekek. Ezután fordítsátok meg őket, és indulhat a játék. Higgyétek el, ez nem rontja majd el a játékot, viszont azoknak a gyerekeknek remek mankó, akiknek nehéz megjegyezni és előhívni, mi hol volt.

Van, akinek nem elég végignézni, ugyanúgy nem tudja megjegyezni, mi hol van, tulajdonképpen nem is érti meg, amit lát. Ha valójában csak átfut rajta a tekintete, “csak néz, de nem lát”, mondjátok végig együtt vele, sorban a kártyákon lévő érzelmeket. Így egyszerre látja, hallja, és könnyebben megtörténik a megértés. Ha még nagyon kicsi, akkor csak az alapérzéseket használjátok, a többinél lehet például cselekvést mondani vagy valamilyen jellemzőt a képre.

A kisebbek könnyen választják párnak a hasonló, ugyanolyan háttérű képeket. Esetükben érdemes kiemelni, hogy miben tér el a két kép, ezzel segítve az érzelmek, érzés megértését is. *“Nézd, Boribon itt sír, mert szomorú, itt pedig ásít, mert álmos.”*

Kezdjétek kevesebbel! Akár egészen kevéssel.

Nehezen megy az érzelmek azonosítása?

2-3 évesen az alapérzelmeket már felismerik a gyerekek, tudják utánozni is, talán meg is nevezik, de a bonyolultabb érzelmeket, érzéseket, állapotokat és a hozzájuk kapcsolódó eseményeket még nem igazán tudják azonosítani.

Ugyanígy négyéves kor előtt a múltban történő érzéseikről beszélni sem megy még nekik. Esetleg az erős, vagy nagyon alap érzéseket el tudják mondani. Például *“Ma féltem.” “Ma nagyon örültem”*, de azt nem tudják még azonosítani a napjukban, hogy *“unatkoztam”*, csak ha épp történik.

Ezért ha a kisebbekkel játszunk, érdemes kiválasztani az alapabb érzelmeket: szomorú, vidám, dühös.

Az arcocska kártyák jók lehetnek mindennapi helyzetekben is, amikor a gyerek még tanulja felismerni az érzéseit. Amikor történik vele valami, amitől szomorú, dühös, csalódott, vidám, stb, akkor vissza lehet utalni a játékra, és meg is mutatni a kártyát, hogy *“Nézd, emlékszel, hogy mi volt ennek az érzésnek a neve? Boribon is így érzett, mint most te.”*

Azt is meg lehet beszélni a nap végén, hogy egy nap mennyi eltérő dolgot érezhet az ember.

Hogy az érzések felismerésének folyamatát segítsétek, kezdetnek nagyon jó, ha a gyerek utánozza az érzelmet, és a felnőtt kapcsolja hozzá az érzelmet. Így fogja szép lassan megérteni, hogy mi okoz szomorúságot, mi vidámságot, mi haragot stb.